

Catherine Cookson

Met gesloten ogen

ISBN 978-90-225-6658-9

ISBN 978-94-6092-206-0 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Blind Years*

Oorspronkelijke uitgever: Bantam Press, a division of Transworld Publishers

Vertaling: Hanneke van Soest

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punch design

Omslagbeeld: Shutterstoch.com (Joop Snijder Photography; Aleshyn Andrei en photocase.com (Francesca Schellhaas)

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1998 The Catherine Cookson Charitable Trust

© 2014 Voor de Nederlandse taal Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Jeugd is als een veld met onkruid
Blindelings gezaaid
Pas dan zullen de ogen opengaan
Als het onkruid is gemaaid

Catherine Cookson, 1998

1

‘Bridget Gether, weet je wel dat ik al vijf minuten naast je zit, en dat je nog niet één keer naar me hebt gekeken?’

‘Ik weet dat je er bent.’

‘Nou, dat is tenminste iets. Soms merk je helemaal niet dat ik er ben, hè? Dan weet je niet eens meer hoe ik eruitzie, vooral niet als je een kwast in je hand hebt. Wat doe je nu?’ Hij boog zich naar voren. ‘Volgens mij is die heuvel bruin. Waarom maak jij hem dan paars en oranje?’

‘Omdat ik hem zo zie. En ik weet heus wel hoe je eruitziet, Laurence, zelfs als ik aan het schilderen ben.’ Het meisje keek nog steeds niet naar de man, maar boog haar hoofd naar het palet, zodat haar schouderlange kastanjebruine haar als een mantel om haar gezicht viel. Haar hand volgde haar ogen, die ze richtte op het doek dat op de schildersezels in het gras aan haar voeten stond. ‘Ik zie je voortdurend,’ zei ze langzaam, ‘dag en nacht, bij zonsopgang en zonsondergang.’ Toen hij zijn vingertoppen over haar haren naar haar nek liet glijden, rilde ze even.

‘Hoe zie je me dan?’ fluisterde Laurence Overmeer schor.

Er viel een stilte, totdat Bridget met een lachje in haar stem antwoordde: ‘Als de langste, breedste, knapste man van de streek.’

‘Wat, alleen van deze streek?’

‘Nou, misschien ook wel van Northumberland en Cumberland.’

‘Dat mag ik toch hopen,’ zei hij met een diepe lach, en hij gaf een onverhoedse ruk aan het vouwstoeltje waar ze op zat om haar naar zich toe te draaien. Verschrikt slaakte ze een kreet, want ze smeerde de verf aan haar kwast per ongeluk uit over het doek, maar toen begon ook zij te lachen. Hij legde zijn handen om haar gezicht en keek haar hoofdschuddend aan. Hoewel het even duurde voordat hij weer sprak, zei ze niets. Uiteindelijk vroeg hij: ‘Wat maakt je toch zo fascinerend, Bridget? Dat vraag ik me voortdurend af, want knap ben je niet. Hartvormige gezichten zijn uit de mode, en je bent te bruin om een Engelse roos genoemd te kunnen worden. Toegegeven, je hebt mooie ogen. Misschien zijn het wel die ogen, zacht en grijs als de buik van een hinde. Maar dan nog ben je geen schoonheid. Wat is het dan? Misschien je afstandelijkheid, die dromerige afstandelijkheid van je die je net buiten ieders bereik plaatst, waardoor mannen je willen veroveren. Is dat het, Bridget?’

Ze glimlachte niet langer. Haar gezicht stond bijna bedroefd toen ze zei: ‘Het kan me niet schelen wat het is, Laurence, zolang jij maar van me houdt.’

‘Natuurlijk hou ik van je, en over twee weken zal ik je laten zien hoeveel.’

Langzaam liet ze haar hoofd zakken, tot ze plotseling met een

ruk omhoog werd getrokken en hij haar in zijn sterke armen sloot. Hij drukte zijn lippen op de hare. Heel even kuste ze hem terug, maar toen probeerde ze zich met een draai uit zijn omhelzing los te maken.

Hij hield haar nog steeds vast, al probeerde hij haar niet meer te kussen. Verward en een beetje geërgerd keek hij haar aan. ‘Waarom doe je dat toch altijd? Vind je het niet fijn als ik je kus?’

‘Natuurlijk wel.’

‘Waarom dan?’ Abrupt liet hij zijn armen langs zijn lichaam vallen. Bridget deed voorzichtig een stap achteruit en staarde recht vooruit, haar blik ter hoogte van zijn schouder. ‘Ik weet het niet, Laurence. Ik doe het niet met opzet.’

Ze keek hem aan en voegde eraan toe: ‘Ik hou echt van je, hoor.’

‘Maar je bent bang voor me.’

‘Nee, Laurence. Echt niet. Waarom zou ik bang voor je zijn? Ik ken je al bijna mijn hele leven.’ Ze glimlachte. ‘Mijn eerste herinnering aan jou is dat je naast grootmoeders stoel stond en ze zei: “Prop je niet zo vol, Laurie. Hou daarmee op. Geef dat snoep hier.”’

‘Dat heb je me al eens eerder verteld, maar ik geloof er niets van. Echt niet. Bovendien heb ik mezelf nooit volgepropt met snoep.’

‘Jazeker wel. Grootmoeder zei dat je je vroeger volpropte tot dat je er misselijk van was. Als je iets lekker vond, kon je er niet van afblijven.’

Er viel een ongemakkelijke stilte. Door de avondzon vielen hun schaduwen schuin op de grond, en ze stonden zo roerloos dat ze versmolten met die van de bomen die rechts van de ce-

derhouten hut op de hoge oever van het meertje stonden. Het meertje zelf was niet veel meer dan een holte in het rotsplateau, die werd gevoed door een beek die sputterend door een geul tussen de steile grijze rotsen stroomde. Het teveel aan water stroomde over een lange, deels beboste helling omlaag de rivier de Lune in.

Op de ruim vier hectare bos en tuin die de Overmeers bezaten was er geen mooier uitzicht dan vanaf de hoge oever van het meer. Achter de beboste helling waarover de beek omlaag stroomde lagen de bergen, waarvan Mickle Fell als een pater familias uit de bodem van het Lune Forest zelf leek op te rijzen.

Op dat ogenblik was Bridget zich niet bewust van de schoonheid die voor haar lag. Opnieuw werd ze overweldigd door een gevoel dat haar verbijsterde, opgeroepen door de herinnering aan het voorval uit Laurence' kindertijd, dat ze had opgerakeld terwijl ze wist dat hij zich eraan zou ergeren. Waarom had ze dat gedaan? De enige reden die ze kon bedenken was dat ze hem ergens, diep vanbinnen, niet *sympathique* vond, zoals de Fransen zeiden. Soms, als ze Nancy in de keuken van het huis vroeg om Kate, het dienstmeisje, een karweitje te laten doen, zei die: 'Vraagt u het zelf maar, want vandaag kan ik haar even niet velen.' Dat 'niet velen' kwam op hetzelfde neer.

Waarom kon ze Laurence soms niet velen? Zoals gezegd hield ze van hem. Ze had altijd van hem gehouden. Maar waarom vroeg ze naar de bekende weg? Ze wist best wat de reden was.

'Maak je je ergens zorgen om, Bridget?' vroeg Laurence. Hij bleef staan waar hij stond.

'Nee hoor. Waar zou ik me zorgen om moeten maken?' Ze

draaide zich om en wierp hem over haar schouder een blik toe. Een lang ogenblik keken ze elkaar in de ogen, totdat hij zei: 'Jij bent nu de enige vrouw in mijn leven. Geloof je dat?'

Ze zei niet: 'Ja, Laurence.' Jij bent nu de enige vrouw in mijn leven, had hij gezegd. Het was alsof dat 'nu' een scherpgepunten vork was die haar doorboorde. Ze wilde het uitschreeuwen van de pijn. Niet 'jij bent de enige vrouw in mijn leven', maar 'jij bent nú de enige vrouw in mijn leven'.

'Geloof je me?' Hij was naar haar toe gelopen. 'Ja, Laurence, ik geloof je,' antwoordde ze.

'Waarom ben je dan zo somber? Kom, we gaan terug. Moeder heeft een van haar speciale maaltijden bereid. Je zou bijna denken dat ik vijf jaar wegga, in plaats van vijf dagen. Zul je me missen?' Met zijn brede borstkas versperde hij weer het uitzicht, maar ze keek naar hem op en zei vol overtuiging: 'Elke minuut van de dag.'

'Kus me dan.'

Met grote ogen keek ze naar zijn armen, die slap langs zijn zijden hingen.

'Sla je armen om me heen en kus me.'

Even knipperde ze onzeker met haar ogen, maar toen zei ze plagend: 'Ik krijg mijn armen nooit om dat grote lijf van je geslagen, Laurence!' Niets van de lach die in haar stem weerklonk was op zijn gezicht terug te zien. Zijn mond stond strak, het puntje van zijn neus – een kleine neus voor zo'n grote man – trilde, en hij had zijn ogen neergeslagen, zodat er maar een streepje donkerblauw te zien was.

Bridget boog zich naar hem toe, sloeg haar armen om zijn nek en drukte met gesloten ogen haar lippen op de zijne. Hij

reageerde niet. Ze ging weer rechtop staan en sloeg haar ogen neer, alsof ze er niet in was geslaagd een eenvoudige taak uit te voeren en zich daar terdege van bewust was.

‘Sorry, Laurence.’

‘Sorry?’ Zijn stem klonk hoog en openlijk geamuseerd. ‘Hoezo?’ Hij legde zijn hand onder haar kin en duwde haar gezicht omhoog. ‘Ik vroeg je me te kussen, en dat heb je gedaan. Wat wil ik nog meer? Kom, we gaan.’ Hij pakte haar bij de arm en draaide haar naar de ezel toe. ‘Ruim die rommel op, dan gaan we naar huis. Als we te laat zijn voor het eten, zullen we dat nog dagenlang moeten aanhoren.’

Gehoorzaam pakte Bridget de ezel en het palet, ze bracht die naar de cederhouten hut en liep terug om haar verftubes op te halen. Toen ze achter de deur van de hut haar handen met een doek met terpentijn schoonwreef, liet ze haar hoofd zakken en beet hard op haar lip. Waarom had ze hem zojuist niet gekust zoals hij het wilde? Nu was hij weer boos op haar. Woedend. Ze kende de tekenen. Had hij niet gezegd dat ze nu de enige vrouw in zijn leven was? Als ze wilde dat dat zo bleef, moest ze niet meer zo... Wat was het juiste woord? Timide zijn? Preuts? Afstandelijk? Hij zei altijd dat ze afstandelijk was, en dat wilde ze niet zijn. Ze hoefde hem maar te zien, of ze wilde zich in zijn armen werpen en zich in hem verliezen.

Hij stak zijn hoofd om de hoek van de deur. ‘Wat ben je toch daar allemaal aan het doen?’

‘Niets bijzonders. Ik maak mijn handen schoon.’

‘Die kun je thuis ook wassen.’

‘Nee, dat kan ik beter hier doen. Je weet dat tante Sarah een hekel heeft aan de geur van verf.’

Terwijl ze haar handen waste in de waskom die in een hoek van de hut stond, hoorde ze Laurence buiten roepen: ‘O ja, dat was ik nog vergeten te zeggen! Moeder heeft een brief van grootmoeder ontvangen. Ze heeft besloten jou als huwelijkscadeau de tiara en de halsketting te geven.’

Ze was bezig haar handen in te zepen, maar hield er meteen mee op. ‘Die wil ik helemaal niet hebben!’ riep ze terug. ‘Grootmoeder heeft ze aan Yvonne beloofd, dus die denkt nu dat zij ze krijgt. Ze zal diep teleurgesteld zijn als dat niet zo is.’

‘Pak alles wat je kunt krijgen, meisje, vooral als je grootmoeder het aanbiedt.’

‘Maar ik draag nooit sieraden. Dat weet jij net zo goed als ik. Omdat Yvonne in Amerika woont, zal ze er dolblij mee zijn.’

‘Je weet maar nooit wanneer zich een gelegenheid voordoet om een tiara te dragen. Hoe dan ook, ze geeft ze aan jou.’

‘Ze geeft me ook al het grootste deel van haar tafelzilver, en de Rembrandt en de Corot. Ik kan ze niet aannemen.’

Ze wierp de handdoek neer, liep snel naar buiten en zei nog eens: ‘Ik kan ze niet aannemen, Laurence. Het zou niet eerlijk zijn tegenover Yvonne.’

‘Niet eerlijk tegenover Yvonne?’ zei Laurence spottend. ‘Yvonne is een nicht die je twee keer in je leven hebt gezien. Misschien zie je haar nooit weer.’

‘Natuurlijk wel. Je zei zelf dat we volgend jaar naar Amerika gaan.’

‘Dat is zo. Nou ja, als grootmoeder heeft besloten dat jij die spullen hoort te krijgen, kun je er weinig aan doen. Je weet hoe ze is.’

Zwijgend liep ze naast Laurence over het pad tussen de lijs-

terbessen door het bos in. Ja, dacht ze ondertussen, ik weet hoe ze is. Ze kende haar grootmoeder beter dan wie dan ook, want ze was door haar grootgebracht. Voor haar was haar grootmoeder moeder, vader en gezin in een, en ze hield zielsveel van haar, maar ze wist ook dat ze een koppige oude vrouw was. Ze zou moeten weten dat Bridget niets met sieraden had. Die interesseerden haar absoluut niet. Bovendien had ze zelf genoeg geld om alle juwelen te kopen die ze wilde hebben, als ze ze al wilde hebben. Yvonne's ouders waren weliswaar niet arm, maar voor hun enige dochter konden ze zich geen tiara's permitteren. Grootmoeder deed gewoon tegendraads. Daar had ze bij vlaggen last van. Tante Sarah zei altijd dat ze zo koppig was als een ezel.

Toen ze aan haar tante dacht, moest ze ook ineens aan iets anders denken. De vorige week was tante Sarah naar Chard in Somerset gegaan om grootmoeder te bezoeken. Had zij misschien iets te maken met grootmoeder's besluit haar toch al zo extravagante huwelijksgeschenk aan te vullen met de sieraden? Ze kon zich niet voorstellen dat tante Sarah bij de oude dame veel in de melk te brokkelen had, want ze hadden nooit goed met elkaar overweg gekund. Dat was terug te voeren op het eerste huwelijk van grootmoeder, met een weduwnaar, genaamd Arnold Lacey. Hij was de eigenaar van Balderstone House en had één kind, Sarah.

Toen Sarah acht was, werd Hester Foley, een vrolijke schoonheid met ravenzwarte lokken, haar stiefmoeder. Op de dag af precies één jaar later verloor Sarah haar vader, en haar stiefmoeder haar echtgenoot, tijdens een grote jachtpartij. Ze vonden zijn lichaam en dat van zijn paard onder aan Pearsons

Drop en brachten ze 's avonds naar het huis.

Na een gepaste tussentijd van drie jaar trouwde Sarahs stiefmoeder met Roland Gether. Hij kwam niet uit de streek, maar was een rijke industrieel, die er de stelregel op na hield dat je je handen vuil moest maken om geld te kunnen verdienen. Het gezin verhuisde daarom naar Newcastle, al gingen ze wel in het beste deel wonen. Balderstone House werd niet verkocht, om de eenvoudige reden dat het aan Sarah was nagelaten. Het was het geboortehuis van haar moeder.

Met haar tweede man kreeg Hester Lacey twee zoons, Arthur en Paul. Beiden trouwden jong, nog geen jaar na elkaar, en nog geen jaar daarna bevielen hun vrouwen allebei van een dochter. Toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak, was Arthur bang dat zijn vrouw en kind iets zou overkomen en hij stuurde ze naar Amerika. Pauls vrouw weigerde haar man achter te laten en bezegelde daarmee hun lot: tijdens de Duitse bombardementen op Londen kwamen Paul, zijn vrouw en zijn vader Roland Gether om. Bridget, Pauls dochter, was ondergebracht bij haar grootmoeder, die was geëvacueerd naar Somerset. Ze bleef bij haar wonen.

Jaren daarvoor was Sarah Lacey teruggekeerd naar haar geboortehuis. Ze had op haar eenentwintigste het geld geërfd dat haar vader haar had nagelaten. Balderstone House werd haar thuis, en het huis en de omgeving werden de passie van haar leven. Op haar drieëndertigste ontmoette ze Vance Overmeer en trouwde ze met hem. Vance was zes jaar jonger dan zij, lang, blond, charmant en platzak, maar met Sarahs hulp kwam in dat laatste snel verandering. In het eerste jaar van hun huwelijk beviel ze van een zoon, die ze Laurence noemden, en die zowel

vanbinnen als vanbuiten op zijn vader leek. In zijn karakter noch zijn uiterlijk was iets van Sarah terug te vinden. Of ze dat jammer vond of er juist blij om was wist niemand, want niemand was er ooit in geslaagd het pantser dat Sarah Overmeer om zich heen had gevormd te doorbreken.

Mensen voelden zich soms geïntimideerd door haar, maar dat effect had ze niet op Bridget. Ze mocht haar tante Sarah, en dat was altijd zo geweest. Dat ze haar begreep kon ze niet zeggen, maar of je haar begreep of niet deed er niet toe. Je accepteerde haar voor wie ze was, onbetwistbaar de vrouw des huizes en heerseres over alles daarbinnen, inclusief het manvolk.

Een deel van haar schoolvakanties had Bridget altijd in Balderstone doorgebracht, al logeerde ze het grootste deel bij haar grootmoeder. Vanuit een kloosterschool aan de zuidkust had ze drie keer per jaar de trein genomen naar Durham of Somerset, afhankelijk van waar ze het eerst werd verwacht. Als kind had ze het heerlijk gevonden om bij haar grootmoeder te logeren, maar in haar tienerjaren begon haar geweten te knagen. Toen wilde ze in de schoolvakanties het liefst eerst naar het noorden, waar ze Laurence misschien tegen het lijf zou lopen. Het gebeurde wel eens dat ze opgetogen was dat ze rechtstreeks naar Balderstone House mocht gaan, maar bij aankomst tot haar teleurstelling moest horen dat Laurence op ski- of zeilvakantie was. In latere jaren was hij vaak op zakenreis voor het bedrijf, want de naam Overmeer maakte opgang in de textielindustrie.

Toen ze achttien was, werd voor haar besloten dat ze twee jaar in het buitenland zou verblijven, een jaar in Parijs en een in Duitsland. Daar protesteerde ze hevig tegen. Wat was er het nut van? Dat deden kinderen uit de beau monde als afronding van

hun opvoeding, en zij paste niet in dat wereldje. Niet dat ze een hekel had aan mensen, alleen boeiden feestjes en soortgelijk vermaak haar niet. Ze kon dansen, en dat vond ze tot op zekere hoogte ook wel leuk, maar wat ze echt leuk vond, wat haar grote liefde was, was schilderen. Het was het enige wat ze echt wilde doen. Wat was daar nu het nut van, vroegen ze in Somerset en in Balderstone, de mensen die tezamen haar bestaan organiseerden. ‘Je kunt schilderen als hobby. Steek er niet te veel tijd en moeite in. Je hoeft er immers niet de kost mee te verdienen.’

Hoe vaak had ze niet gewild dat ze er wel de kost mee zou moeten verdienen. Dan zou ze haar poot stijf hebben gehouden en hebben gezegd: ‘Ik ga die twee jaar niet verspillen.’ Aan de andere kant waren ze natuurlijk nooit over twee jaar in het buitenland begonnen en hadden ze nooit moeilijk gedaan over ergens tijd en moeite in steken als ze wél voor brood op de plank had moeten zorgen.

Op weg naar het huis voelde ze Laurence’ ongenoegen steeds sterker. Het kwetste haar. Wat had hij dan van haar verwacht? Wat, in vredesnaam? Als antwoord op die vraag verscheen er zo’n helder beeld in haar hoofd dat haar hart er sneller van ging kloppen. Ze kreeg het zo warm dat zelfs haar haar voor haar gevoel een tint donkerder werd.

Als ze zichzelf vragen stelde, kreeg ze vaak geen antwoord. Haar woorden leken weg te zweven en te verdwijnen in de dromerigheid die haar omgaf. Maar soms, zoals zojuist, kreeg ze onmiddellijk, razendsnel antwoord. Op die momenten kwam wat ze het ‘oma-deel’ van zichzelf noemde naar voren. En ze merkte dat, naarmate ze ouder werd, dat deel als een harde wig in haar kalme, afstandelijke aard was. Niet alleen vormde het

haar gedachten om tot duidelijke, levendige beelden, maar het legde ook reacties in haar mond waar toehoorders van schrokken, en zichzelf ook. Gelukkig gebeurde dat niet vaak. Haar leven, verdeeld tussen Balderstone House en haar grootmoeders ruime huis, kabbelde plezierig voort. Het laatste half jaar was het zelfs opwindend geweest, want in die periode had ze zich met Laurence Overmeer verloofd.

Ze wist eigenlijk niet precies hoe ze verloofd met hem was geraakt. Aan zijn liefdesverklaring was geen tedere aanloop voorafgegaan. Het was allemaal begonnen op een ochtend toen ze op het voeteneind van haar grootmoeders bed de post open zat te maken. Hester Gether had haar over de rand van een brief die ze zat te lezen aangekeken. Op haar negenenzeventigste had ze nog steeds de twinkeling in haar ogen die ze als klein meisje al had gehad, en die twinkeling zei soms, zoals op dat ogenblik, meer dan woorden. ‘Je tante Sarah wil graag dat je naar Balderstone komt. Ze hebben een feestje georganiseerd, en Laurence brengt een paar vrienden uit Nederland mee. Ze denkt dat je het wel leuk zult vinden.’

De oude dame had de brief langzaam op de doorgestikte satijnen sprei gelegd en hem met haar handen bedekt. Ze boog zich uit de kussens naar voren en zei: ‘Je tante Sarah gaat je binnenkort uithuwelijken.’

‘Wie? Mij?’

‘Je lijkt dat grappige mannetje uit dat stripverhaal wel, dat zijn hoofd boven de muur uit steekt... “Wie, ik?” Ja, jij. Ze vindt dat je lang genoeg dromerig door het leven bent gegaan.’

‘Wat vindt u ervan, grootmoeder?’ had Bridget gevraagd, met dezelfde twinkeling in haar ogen als de oude dame.

‘Volgens mij heb je ergens diep vanbinnen iets van mij in je, en daardoor zul je doen wat verstandig is.’

‘Wat is dan verstandig, grootmoeder?’

‘Je hart volgen.’

Grootmoeder wist niet dat Bridget haar hart al jaren daarvoor aan Laurence had verpand. Haar gevoelens had ze voor haar grootmoeder geheimgehouden, want ze wist dat de oude dame Laurence niet hoog achtte. Niet dat ze dat openlijk had gezegd, maar als zijn naam werd genoemd, vielen er veelbetekenende stiltes, trok ze haar neus een beetje op of stak ze haar onderlip naar voren, waaruit wel bleek wat ze van de zoon van haar stiefdochter dacht.

Bij aankomst op Balderstone was er tot Bridgets verbazing geen gezelschap geweest, geen jongemannen uit Nederland, geen feestje. Het was afgelast, had tante Sarah haar verteld, maar dat had ze geen reden gevonden om Bridget te laten weten dat ze bij haar grootmoeder kon blijven. Laurence was er immers, en die kon wel wat gezelschap gebruiken.

Had tante Sarah de jongemannen uit Nederland soms uit haar duim gezogen? Kennelijk niet. Laurence had uitgelegd wat er was gebeurd. Twee van zijn vrienden hadden onverwacht de opdracht gekregen op het hoofdkantoor van het bedrijf, dat zich in Nederland bevond, een speciale klus te klaren. Een derde jongeman was ziek geworden. Ze hoefde dus niet te denken dat het hele gebeuren was verzonnen om Laurence en haar samen te brengen.

Toch had Hester Gether vastgehouden aan die theorie toen ze het nieuws had gekregen dat Laurence Bridget ten huwelijk had gevraagd.

Ze was er zo boos om dat ze had bedreigd onmiddellijk naar Balderstone af te reizen. Sarah had Laurence aangeraden met een met Bridget naar haar grootmoeder te gaan en te bewijzen – daar had ze wrang bij geglimlacht – dat hij uitsluitend eerbare bedoelingen had.

Bridget had een kort onderhoud met haar grootmoeder gehad. Langer dan een paar minuten had het niet geduurd.

Waarom had ze het gedaan, had Hester gevraagd.

Omdat ze van hem hield, had Bridget geantwoord.

Sinds wanneer, had Hester gevraagd.

Al zo lang ze zich kon herinneren, had Bridget geantwoord.

De oude dame had een zucht geslaakt, haar hoofd in haar handen laten zakken en gezegd: ‘Stuur Laurence naar me toe.’

Laurence was langer dan een paar minuten bij haar geweest. Een uur, om precies te zijn. Bridget had de tijd bijgehouden. Bezorgd had ze de minuten zien wegtikken. Zou hij de kamer uit komen met de mededeling dat grootmoeder het had verboden? In haar achterhoofd wist ze dat, als Laurence iets wilde, niemand hem kon tegenhouden. Als hij iets of iemand wilde hebben, nam niemand het hem af. Ze herinnerde zich weer wat haar grootmoeder ten tijde van het snoepincident had gezegd: ‘Prop je niet zo vol, Laurence. Prop je toch niet zo vol.’

Zwijgend liepen ze door de rozentuin en door een opening in de taxushaag. Toen het huis in zicht kwam, hadden ze nog steeds niets tegen elkaar gezegd.

Balderstone was een lelijk huis. Al was het bijna onvoorstelbaar dat iets van natuursteen dat uit de bergen zelf was gehouwen er lelijk kon uitzien, Balderstone was het gelukt. Het huis leek op een enorme doos met een deksel met twee handvatten,